

Fru Ulla Tørnæs var ikke så glad for regeringens sociale profil. Lad mig nævne et par enkelte kendsgerninger, som alligevel gør, at det er gode tider for Danmark:

På 10 år – og her igen i en historiesammenligning – på 10 år så vi, at den borgerlige regering under vanskelige vilkår, det medgiver jeg, måtte igennem et forløb, hvor antallet af mennesker på overførsler steg med næsten 250.000. På 7 år er det lykkedes den nuværende regering af nedbringe antallet af overførsler med godt 130.000 mennesker. Det er dog en forskel, der er til at tage og føle på, når det gælder den sociale profil og optagetheden af at få mennesker i arbejde og den konsekvente sammensætning af den politik, der skal til.

Årsagen til, at vi har færre på overførsler end i 1993, er selvfølgelig faldet i arbejdsløsheden. I 1993 havde vi 350.000 ledige, i dag har vi knap 160.000 ledige. Det er fantastisk. Det er næsten 200.000 færre arbejdsløse, end da vi startede. I 1993 havde vi 2.416.000 mennesker i ordinært, ustøttet arbejde, i dag har vi 2.650.000 i arbejde; det er 230.000 flere. Det er lige til at blive i godt humør over, og jeg kan betro fru Ulla Tørnæs, at det er jeg faktisk også.

Derimod bliver jeg i lidt halvtrist humør, når jeg ser på Venstres ønskeseddel og samtidig ønsket om at nedsætte skatte trykket. Jeg ser her i første kvartal år 2000 sammenlagt med andet kvartal år 2000 Venstres skøn eller rettere vores skøn og Venstres udgiftsønsker, og jeg kan sige, at det stiger og stiger og stiger, uden at mand og maskine bliver ét, men det stiger ret meget, efterhånden som kvartalerne skrider frem. Det er lige fra øgede forskningsbevillinger, hvad man godt kan argumentere for, til indførelse af naturfag, til udvidet patientbehandling, til infrysning af ejendomsværdibeskatning, alt i alt en regning efter to kvartaler i år på 6,7 mia. kr. og ikke megen dækning på finansieringssiden.

Jeg må sige til fru Ulla Tørnæs, at det, der går let, det kommer let, og det, der kommer let, det går let. Vi er nødt til at sige, at pengene skal være der, før vi kan bruge dem.

Til hr. Bendt Bendtsen og til fru Ulla Tørnæs må jeg sige, at jeg deler ganske betragtningerne om den fælles valuta. Det håber jeg ikke kommer bag på de to politiske ordførere; jeg synes, det er rigtigt at påpege de sammenhænge, der er blevet påpeget.

Derimod er jeg ikke enig i hr. Bendt Bendtsens påpegning af, at den nuværende regering skulle have forvaltet samfundsøkonomien på en

uhensigtsmæssig og forkert prioriteret måde. Til hr. Bendt Bendtsen må jeg sige, at tager vi den seneste budgetredegyrelse, så viser den, at de sociale udgifter i perioden 1992-1999 er steget med godt 20 pct., undervisningsudgifterne med godt 11 pct., sundhedsudgifterne inklusive sygehusvæsenet med godt 8 pct, miljø- og energiudgifterne med knap 3 pct. Så vi har bevidst opprioriteret sygehusvæsenet, undervisningsvæsenet og socialvæsenet.

Og inden for det sociale område har vi givet allerallerstørst vægt til de allersvagest funderede og hårdest trængende grupper, herunder de psykisk syge mennesker og de sindslidende mennesker. Hvis jeg erindrer ret, er der her tale om reelle udgiftsstigninger i størrelsesordenen 35-40 pct. sammenlagt – et område, som det i allerhøjeste grad var tiltrængt at tilføre nye ressourcer.

Men jeg synes, jeg skal sige over for påstanden om, at vi ikke prioriterer de offentlige udgifter målrettet, at det er ikke rigtigt. Der foreligger faktisk her en meget klar og en meget bevidst prioritering til fordel for præcis de områder, som er vigtige at tilgodese. Og i de sociale områder er også indeholdt ældreomsorgen, sådan som vi har været inde på det.

Til sidst en enkelt bemærkning om pinsepakken. Vi har jo diskuteret det et par gange. Jeg skal ikke gå i teknik om det, men bare gøre to sæt betragtninger:

Hr. Bendt Bendtsen og Det Konservative Folkeparti kender det jo godt fra egen historie. Der har været perioder, hvor det gik for stærkt, ikke for Det Konservative Folkeparti, men for samfundsøkonomien. Ja, jeg kunne godt ønske mig, at det gik lidt stærkere for Det Konservative Folkeparti igen, det er ikke sådan ment, men hvis vi holder os til samfundsøkonomien, har der selvfølgelig været perioder, hvor det gik lige stærkt nok, og hr. Bendt Bendtsen ved godt, at når det gør det, så skal man dæmpe det ned, ellers løber det fra os, og så kommer der flaskehalse, så kommer der inflation, så har vi møllen kørende.

Hr. Bendt Bendtsen ved godt, at når pinsepakken blev gennemført, var det med det dobbelte formål at sikre, at samfundet holdt sig på sporet, men vel at mærke sikre, at vi brugte et værktøj, der var retfærdigt. Alternativet havde været at gennemføre en samlet finanspolitisk stramning i størrelsesordenen 16 mia. kr. enten i form af offentlige besparelser eller i form af